

Gouwe Dialoog, bijdrage stadsdichter Ruud Broekuizen

Dit is een avond van dialoog. Van debat. Van luisteren.

En dat is hard nodig. Want er is te weinig dialoog. Er zijn vooral heel veel meningen over de ander. Veel wij over zij.

Maar gelukkig niet alleen maar.

Een paar maanden geleden mocht ik als stadsdichter de begroetingsdag openen. Een evenement van scholen uit Gouda-Noord. Scholieren trekken de wijk in om gewoon kennis te maken met de anderen in hun buurt. Om mensen te begroeten die ze niet kennen. Een prachtig initiatief. Een dialoog.

De begroetingsdag eindigde uiteindelijk in een middag samen sporten.

Want sport is zo'n prachtig integratiemiddel.

Vorige jaar hebben we daar ook over gesproken, in kleine groepjes. Hoe verloopt de integratie op diverse plekken in Gouda, dus ook de sport. En ik kom als trainer bij veel sportverenigingen over de vloer. Maar integratie...

-VV ONA moet met allerlei maatregelen zorgen dat ze niet alleen maar Marokkanenvereniging zijn.

-Een talentvol hockeymeisje dat fanatiek lid is van de hockeyvereniging GMHC mag van haar ouders geen lid meer zijn, nadat ze ongesteld is geworden en een hoofddoek moet dragen.

-Een allochtoon meisje wil haar eigen fitnesszaaltje in sporthal de Mammoet om daar met alleen maar met niet-westerse meisjes te sporten. Alleen een vrouw mag les geven.

Je sportclub zoek je toch vooral uit op basis van je culturele achtergrond.

Wat past bij je? Wat doen je ouders? Waar vind ik mensen waar ik normaal gesproken toch al mee omga? Bij sport wordt niet veel geïntegreerd.

Maar toch...

Ik basketbal zelf hier in Gouda. Overigens in zeer gemêleerd team met Surinamers, een Pool, een Molukker en een Serviër. En enige tijd geleden meldde zich een Iraanse man om met ons mee te spelen. Een goede speler, die met zijn talenten warm welkom werd geheten door ons.

Nou, maak je bij het basketballen wel eens een fout. Dat noemen we dan een 'P'. Deze Iraanse man interpreteerde elke 'P' als een D. De D van discriminatie. Hij maakte geen fout.

Wij discrimineerden hem.

De gevoeligheden zijn soms nog groot. De discriminatiecijfers in Gouda helaas ook. Het hoogste van onze regio, zo bleek deze maand.

Er wordt, volgens een gemeenteraadslid van Gouda Positief veel gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Marokkanen komen niet aan het werk.

Dit nieuwsfeit stond ook op de site van Omroep West. Met wat reacties van lezers:

-Er liggen genoeg kansen op werk. Laat ZE maar naar Marokko gaan

-ZE werken best wel die Marokkanen, ze zijn druk met inbreken

Ze-ze-ze....zij tegen wij.

Deze avond staat in het teken van de dialoog en over wat Gouwenaren verontrust met betrekking tot de Goudse multiculturele samenleving.

Als iets mij verontrust dan is het wel dit soort reacties, dit soort meningen over de ander. Meninge die we hier in Gouda natuurlijk ook hebben gehoord bij de discussie over de Moskee, en nu over het asielzoekerscentrum in de kazerne.

Even stapje terug in de tijd:

De kazerne werd in de jaren 60 gebouwd, de koude oorlog hield ons in de greep. De oorlog eindigde in 1989 toen de muur viel. Mensen vielen elkaar huilend in de armen, de vrijheid werd gevierd. Nooit meer een muur tussen mensen.

Voortaan mocht je zelf kiezen waar je wilt wonen, wilt werken. Zelf zoeken waar je gelukkig kunt zijn. Gelukszoekers.

Defensie werd ontmanteld na de koude oorlog, de kazerne ook. Tot het een moskee moest worden. Eigenlijk een Moskee, en een school. Er was zelf sprake van –oh ironie-, dat er een muur moest komen tussen de school en de moskee.

Zo kunnen we wij en zij een beetje gescheiden houden.

De moskee ging niet door. Nu wordt het een AZC. Een misschien nog wel grotere zorg voor de omgeving van Gouda Noord. En de discussie brandt los. Bij bijeenkomsten, en ook op facebook.

Gouda zegt ja tegen asielzoekers.

Gouda zegt nee tegen asielzoekers.

Wij. Zij. En een grote muur daartussen.

Een hele dikke muur. Met daarop teksten gekladderd als:

-Keer om naar je eigen land.

-De vluchtelingen worden gepamperd met wifi, zorgverzekeringen, televisie en 3 maaltijden.

-Gelukszoekers meteen deporteren naar hun eigen land.

Het staat er. Maar ik kan er niks mee. Niet met die leuzen op de muur, niet met varkens aan een boomtak.

IK weet gewoon niet zo goed wat ik tegen ze moet zeggen.

Moet ik ze vertellen over Mohammed Zrek, Soenitische moslim uit Syrië. Hij is één van de vluchtelingen die 3 maanden geleden aankwam in de noodopvang in de Jaarbeurs in Utrecht. Met het programma De Reünie volgen wij hem en 20 anderen het komend jaar, om ze daarna voor het tv programma weer bij elkaar te brengen.

Mohammed Zrek is in zijn land al diverse keren opgepakt en gemarteld. De littekens op zijn hand laten zien dat hij diverse keren is opgehangen aan zijn polsen. Hij heeft zijn vrouw en drie dochters van 8, 9 en 11 jaar achtergelaten en hoopt in Nederland verder te kunnen, met zijn familie natuurlijk.

Eén uitspraak van hem staat me het meeste bij: ik kom hier niet om jullie bloemen te stelen, maar om ze te laten groeien.

Ik kan er moeilijk tegen dat - als je deze verhalen hoort, leest & kent - deze mensen dan niet welkom zijn. Ik snap het oprecht niet. Het is misschien mijn beperking. Angst voor banen, woningen, voor verkrachting. Ben ik naïef? Ben ik verwend met een goede baan en een mooi huis? Ze zouden ook mijn dochter of vrouw kunnen verkrachten. Maar ik ben niet bang. Ik ben er trots op dat ze hier mogen zijn. Dat ik met mijn belastinggeld iets kan bijdrage aan hun veiligheid.

Maar ZIJ zijn dat niet.

En ik snap het maar niet. Ik wil meer wij. Maar waar is het wij?

We leven in een tijd waarin er steeds meer een beroep wordt gedaan op het individu. Regel zelf je zorg, je geldzaken, de scholing van je kind als dat ander onderwijs nodig heeft. Je eigen pensioen straks. De overheid trekt zich terug, de burger moet het zelf organiseren. Verantwoordelijkheid nemen. Daar zitten vaak financiële motieven achter. Maar ook het idee dat IK als burger mondig en zelfstandig genoeg ben om het zelf te doen. Voor mezelf te doen.

Het wordt steeds minder wij.

Ik word steeds meer gedwongen om keuzes voor mezelf te maken. Voor mezelf te zorgen. Niet voor ons allemaal. Niet voor mijn burens. Voor mijzelf.

Het wordt steeds minder wij.

In mijn mooie villawijk met dure koopwoningen woonde ik lange tijd naast een grote zandvlakte. Door de crisis lag de bouw stil van huizen die daar ooit gepland waren. Vorig jaar werd de bouw hervat. Van huurwoningen.

De commotie die ontstond in onze wijk. Huurwoningen. Wat zou dat wel niet betekenen voor de prijzen van onze koopwoningen. Er werd zelfs gesuggereerd om maar een slagboom te plaatsen tussen de koop- en huurwoningen.

Tussen wij en zij.

De muur is gevallen. Maar we bouwen steeds weer nieuwe.

En dus bouwen we muren tussen ons en de burens. Tussen allochtoon en autochtoon. Dus moskee en school. Tussen christen en moslim. Tussen jou en mij.

En als er dan ineens een beroep op 'ons' wordt gedaan om 500 vluchtelingen op te vangen reageren we furieus. 'Hoezo ONS'? Je moet niet naar ons kijken. Je moet naar mij kijken. En als je met mij geen rekening houdt. Als je bezig bent met het geluk van een ander, en niet met die van mij...dan mag ik denken wat ik voel. Mag ik zeggen wat ik wil.

De muur is gevallen.

We zoeken ons eigen geluk

Hebben ons eigen pensioen

Ons eigen huis

Ons eigen werk

Onze eigen mening

Op onze eigen facebook en twitter

We leven in de ultieme vrijheid

Onze eigen vrijheid

Niet de vrijheid van de ander.

Ik begon met het verhaal over de begroetingsdag. Een klein initiatief door een paar scholen. En dat klinkt kneuterig. Maar in essentie gaat het daarover. Elkaar begroeten. Daar begint een gesprek. Daar wissel je elkaars waarden en normen uit. En dan blijkt altijd dat er raakvlakken zijn. Mensen hebben veel meer met elkaar gemeen dan we denken. We willen allemaal een beetje 'mooiere, fijne, betere, veiligere toekomst voor onze kinderen'.

Ik ben de stadsdichter – nog. En schreef een paar gedichten over de onderwerpen die ik net besprak. Ik eindig er met eentje...dat gedicht vat het mooi samen. Rugzak met hoop.

Ik zie veel rugzakken
Waar de toekomst
maar nauwelijks inpast
Zo groot de wanhoop
Dat je doorloopt
Omdat thuis
alles kapot geschoten
het enige
waar ze nog in geloven
Een mooiere
betere
fijnere
veiligere
Zeg maar van die dingen
die wij elkaar
de hele dag toewensen
Een fijne dag
Kom veilig thuis
Dat het maar
een mooi jaar mag worden
Dat soort dingen

Dat soort dingen
Zitten in de rugzakken
Van daar naar hier

Zoals bij Suhkran
47 jaar
waarvan 28 jaar
voor de klas in Syrië
Tot kogels vlogen
en bommen vielen
op het huis van haar dochter
en zichzelf
om willekeurig wat
wordt opgepakt
naar het gevang gebracht
waar vrouwen verkracht
verminkt
vermoord
en voor dood
worden achtergelaten

in de cel
met 30 anderen

Zij dus
Zij komt vrij
pakt haar tas
met familie
en toekomst
en zoekt de grens
Ze vindt Turkije
en wie weet
naar waar nog verder
In een boot
met 100 anderen
en 100 rugzakken
vol met hoop
op iets mooiers
beters
fijners
veiligers
Zeg maar van die dingen
die wij elkaar
elke dag toewensen

Zoals Jeroen
Die bang is
voor gek geloof
en voor verkrachting
van zijn vrouw
en dochters
en natuurlijk ook
dat hij nu 5 jaar
langer moet wachten
op een huurhuis
in zijn wijk

Hij dus
Hij vindt het teveel
500
in Gouda Noord
120 duizend
in ons land
Dat is 120 duizend
maal 1
keer een rugzak
met de hoop
op mooi

fijn
beter
veilig
Zeg maar van die dingen
die hij zijn eigen
kinderen toewenst
Zeg maar van die dingen
die Suhkran
haar eigen kinderen toewenst.

Waar nam de haat
zulke stappen
Dat hij nu zo groot is geworden
en wij een vreemde zeggen
Ik wil je niet

Waar is het welkom
Weggegooid?

Waar?

Waar zijn we zelf
de zee geworden
die toekomst steelt?

En ik een golf van schaamte